

Bruggen bouwen

Michel: Meer dan een jaar geleden kwam ik naar België om als dataspecialist te werken.

Marie Claire: En ik ben de vrouw van Michel. Ik ben een paar maanden geleden uit Libanon gekomen. Ik ben opvoedingspsycholoog.

We kennen allebei de Focolarebeweging sinds we jong waren en hebben veel Mariapolissen bijgewoond in Libanon. Toen we in België aankwamen, hadden we het geluk om enkele leden van de beweging te ontmoeten die ons uitnodigden om naar de Mariapolis te komen.

De situatie in Libanon

We zijn allebei Libanezen. Misschien weet je iets over Libanon, dit kleine land aan de Middellandse Zee, met lekker eten en een grote religieuze en culturele diversiteit. De Libanese bevolking is een mix van religies: er zijn christenen van verschillende kerken, moslims en Druzen. Het is heel gewoon om een moskee naast een kerk te zien, wat onze complexe maar fascinerende mix weerspiegelt. Religie maakt deel uit van het dagelijks leven in Libanon.

Tijdens de 15 jaar durende oorlog tussen de jaren 75 en 90 nam de verdeeldheid echter toe. Sindsdien hebben de verschillende religieuze groepen zich elkeen in een andere regio gevestigd. Iedereen groeit op in zijn eigen wijk, op zijn eigen school, in zijn eigen buurt, zonder de ander echt te ontmoeten en met vooroordelen tegenover elkaar. Het wordt gemakkelijker om elkaar te vermijden dan om elkaar te ontdekken en de menselijke band die ons bindt te begrijpen. Maar we kunnen elkaar niet voor altijd vermijden. Uiteindelijk wonen we in hetzelfde land. Dit gebeurt meestal wanneer je je inschrijft aan de universiteit.

De studies aan een openbare universiteit

Na mijn studie psychologie aan de katholieke universiteit schreef ik me in voor een cursus sociologie aan de openbare universiteit. Op de eerste lesdag realiseerde ik me dat ik de enige christen was. Het avontuur begon. Als lid van de Focolarebeweging had ik gehoord over eenheid in verscheidenheid. Maar het was theoretisch, ik wist niet wat het concreet betekende. We hadden elke dag les over sociologische onderwerpen en religie stond vaak centraal in deze discussies. Er heerste een sfeer van bijzonder respect en ondanks dat we het op veel punten oneens waren, waren we niet bang om elkaar te confronteren. Ik ben erg dankbaar voor deze ervaring, omdat ik me realiseerde dat het door ons dagelijks leven samen te leven is dat eenheid wordt bereikt, dat bruggen worden gebouwd.

Wanneer de kerstvakantie nadert, ben ik verrast door de verzoeken van mijn collega's. Ze vertellen me: "We houden van deze tijd van het jaar, er hangt een sfeer van vreugde en vrede in de straten. We willen graag meer weten over hoe en waarom jullie Kerstmis vieren." Dus stel ik voor om op de laatste lesdag voor de vakantie een kleine bijeenkomst te organiseren om enkele kersttradities met elkaar te delen. Ik maak een speciaal kerstdessert klaar, elke collega biedt aan om iets mee te brengen en we komen bij elkaar. Uiteindelijk vertel ik hen het verhaal

van de geboorte van Jezus. Het was echt een prachtig moment.

Een paar maanden later was het mijn beurt met de komst van de Ramadan. Ik aarzelde niet om de veranderingen in het programma te accepteren waar mijn collega's om vroegen. Ik leerde hun vasten te respecteren, ondanks een paar blunders. Een van mijn collega's nodigde me zelfs uit om samen met haar in haar dorp Suhur te eten (de maaltijd die moslims 's ochtends vroeg eten voordat ze vasten tijdens de Ramadan). Sindsdien zijn we goede vrienden gebleven. Het was zelfs dankzij haar dat ik mijn proefschrift kon afmaken. Ook al zagen we elkaar niet in de klas, we bleven elkaar steunen. Libanon heeft de afgelopen jaren een aantal zeer moeilijke tijden doorgemaakt en dat was echt een last voor me. Toen deze vriendin ontdekte dat ik moeite had om me te concentreren tijdens het schrijven van mijn proefschrift, bood ze aan om me te helpen bij het nalezen. Ik nodigde haar uit voor de presentatie van mijn proefschrift en ze kwam, ondanks de afstand. Door samen te wonen hebben we een stevige brug kunnen slaan en we blijven ernaar uitkijken elkaar weer te ontmoeten, aan weerszijden of op de brug zelf.

Confrontatie en ontmoeting

Michel: Ook ik heb tijdens mijn specialisatie ontmoetingen met anderen en confrontatie met verschillen meegemaakt. Eind 2021 verliet ik Libanon om in Frankrijk een Master of Business Administration te volgen. Het programma dat ik koos was internationaal, wat betekent dat het studenten van over de hele wereld samenbracht. Vanaf de eerste week viel me de diversiteit van onze klas op. We kwamen echt uit alle hoeken van de wereld: India, Latijns-Amerika, Oost-Azië, enz. Er waren acht Libanese studenten en één uit Frankrijk. Zoals vaak het geval is in het begin, werden er groepen gevormd op basis van nationaliteit.

Na een week op het MBA-programma zag ik het potentieel in iedereen, maar de groep leek meer individualistisch dan samenwerkend. Daar hield ik niet van. Nieuwsgierig naar verschillende culturen en overtuigingen, veranderde ik om de twee weken van plaats om mijn collega's beter te leren kennen. Na anderhalve maand kon ik de waarden van elke groep begrijpen. Ondanks onze verschillende achtergronden deelden we dagelijks dezelfde ervaringen. Ik dacht dat we het beste uit deze periode konden halen door elkaar te steunen.

Door tussen de groepen te bewegen, vond ik raakvlakken en stimuleerde ik verbanden. Beetje bij beetje ging de klas meer samenwerken. Ik deed ook een extra inspanning. Op een ijskoude ochtend moest een klasgenoot die ver weg woonde heel vroeg opstaan voor de les. Gelukkig woonde ik dichterbij en hoefde ik niet zo vroeg op. Toen kregen we een e-mail waarin de cursus werd geannuleerd. Ik zag een foto van mijn klasgenoot in de universiteitslounge, op slippers omdat hij zich had moeten haasten. Gelukkig had hij mijn maat, dus bood ik hem mijn schoenen en sokken aan en zorgde dat ik er vlug was. We werden heel goede vrienden en hebben daarna samen door Europa gereisd.

Ik hielp mijn medestudenten ook bij financiën en boekhouding. Met mijn ervaring in deze vakken wilde ik dat iedereen dezelfde kansen kreeg. Zo concentreerde ik me niet op het behalen van het beste resultaat voor mij, maar op het succes van de anderen. We studeerden vaak samen in de bibliotheek.

Michel en Marie-Claire